

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У.18692/13
Дана: 02.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., ради поништаја решења тужене Комисије Високог савета судства, број 120-01-00028/2012-04 од 03.10.2013. године, у предмету оцењивања државног службеника, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије Високог савета судства, број 120-01-00028/2012-04 од 03.10.2013. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, приговор тужиље, судијског помоћника Основног суда у Косовској Митровици, изјављен против решења вф председника Основног суда у Косовској Митровици, СУ. број V-35-23/2013 од 19.08.2013. године и наведено решење потврђује, којим се тужили, државном службенику Основног суда у Косовској Митровици, распоређеној на радном месту вишег судијског сарадника, у звању саветника, за период оцењивања од 01.01.2011.

године до 30.06.2011. године, одређује оцена „добар“.

Тужбом, поднетом дана 28.11.2013. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је одредбом члана 7. Уредбе о оцењивању државних службеника прописано да радне циљеве утврђује оцењивач после разговора са државним службеником, пре почетка периода за оцењивање, али да оцењивач са њом није обавио разговор пре оцењивања, као и да јој, противно одредби члана 28. наведене Уредбе, није достављен извештај о оцењивању са позивом на разговор. Наводи да јој је извештај о оцењивању достављен тек уз оспорено решење, као и да је тај извештај сам по себи доказ наведених повреда поступка оцењивања, будући да не садржи датум разговора са тужиљом, нити њен коментар на предложену оцену, чиме је повређена и одредба члана 30. наведене Уредбе. Због наведеног, сматра да је нејасан закључак туженог органа да у поступку оцењивања није било неправилности, а у погледу навода туженог органа да је оцењивање извршено у складу са утврђеним радним циљевима, који произлазе из описа радног места тужиле, указује да за законито и ваљано оцењивање није довољно да радни циљеви „произлазе“ из описа радног места тужиле, већ да је потребно да они буду утврђени и да се оцењивање изврши управно на начин и поступак прописан наведеном Уредбом. Због наведеног, предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи поништи као незаконито, као и да обавезе тужени орган да тужилји надокнади трошкове управног спора.

Тужени орган је дао одговор на тужбу, у коме је навео да остаје при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је нашао:

тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је оспорено решење донето у извршењу решења туженог органа, број 120-01-28/1/2012-01 од 04.07.2013. године, којим је поништено раније решење о оцењивању тужиле, са разлога што је оцењивање извршено само нумерички, без коментара и писменог образложења које служи као подлога за доношење одлуке. Према образложењу оспореног решења, тужени орган је нашао да је првостепени орган правилно поступио, када је, у извршењу наведеног решења, донео првостепено решење, број V-35-23/2013 од 19.08.2013. године, којим се тужилји за период оцењивања од 01.01.2011. године до 30.06.2011. године, одређује оцена „добар“, закључујући да је поступак оцењивања у потпуности правилно спроведен, у складу са Уредбом о оцењивању државних службеника и у складу са Законом о уређењу судова, чије чланове цитира. У оцени навода приговора тужиле против првостепеног решења, да је изрека првостепеног решења неразумљива и контрадикторна списима предмета, будући да је у њој наведено

да је тужила распоређена на радном месту вишег судијског сарадника, у звању саветника, а из списка предмета произлази да је оцењивана за радне циљеве и задатке прописане за радно место судијског помоћника у звању вишег судијског сарадника, тужени орган је навео да овај навод приговора није од утицаја на законитост првостепеног решења и да првостепено решење није донето на штету тужиле, јер је оно донето у односу на тужилу, при чему су били јасно дефинисани радни циљеви њеног радног места, у складу са пословима које је она заиста и обављала. Такође, тужени орган је навео да је пре доношења првостепеног решења сачињен образложени извештај о оцењивању, који се може уподобити мишљењу судије у смислу одредбе члана 62. став 2. Закона о уређењу судова, због чега закључује да је оцењивање извршено сагласно одредби члана 63. став 3. истог Закона. Са наведених разлога, тужени орган је приговор тужиле одбио као неоснован, уз примену одредбе члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 62. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/2008...101/2011), прописано је да кад судијски помоћник није распоређен у одељење суда, мишљење се прибавља од судије или већа с којим судијски помоћник ради.

Одредбом члана 63. став 1. истог Закона, прописано је да се при оцењивању вреднују се обим и квалитет посла, савесност, предузимљивост и објављени стручни и научни радови, а ставом 3. истог члана, прописано је да су оцене: „не задовољава“, „задовољава“, „добар“, „истиче се“ и „нарочито се истиче“.

Одредбом члана 7. став 1. Уредбе о оцењивању државних службеника („Службени гласник РС“, број 11/2006 и 109/2009), прописано је да радне циљеве утврђује оцењивач после разговора с државним службеником, пре почетка сваког периода за оцењивање, а најкасније 15 дана после почетка периода за оцењивање. Ставом 2., прописано је да се утврђени радни циљеви уносе, према редоследу њиховог значаја, у посебан акт који потписују оцењивач и државни службеник. Ставом 3., прописано је да примерак акта са утврђеним радним циљевима оцењивач доставља унутрашњој јединици у државном органу која је задужена за кадрове (у даљем тексту: јединица за кадрове) да би га приложила у лични досије државног службеника, док по један примерак акта задржавају оцењивач и државни службеник, а ставом 4., да, ако се државни службеник противи радним циљевима које му утврди оцењивач и стога одбије да потпише акт у који су они унесени, радне циљеве му, после разговора с њим и оцењивачем, коначно утврђује контролор.

Одредбом члана 28. наведене Уредбе, прописано је да оцењивач доставља државном службенику извештај о оцењивању с позивом за разговор (став 1.) и да оцењивач и државни службеник обављају разговор најкасније седам дана од дана када је државни службеник примио позив за разговор (став 2.).

Одредбом члана 30. наведене Уредбе, прописано је да државни службеник уноси у извештај о оцењивању своје коментаре на извештај и ако се не слаже с предложеном оценом или коментарима оцењивача, разлоге свог неслагања (став 1.), као и да државни службеник уписује испод свог коментара датум кад је дао коментар и потписује се, после чега оцењивач потписује извештај о оцењивању (став 2.).

Код оваквог чињеничног и правног стања ове управне ствари, по оцени Управног суда, основано тужила тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Ово с тога што је тужени орган, из чињенице да је у поступку оцењивања тужиле сачињен извештај о оцењивању од 19.08.2013. године, који су потписали судија и контролор, извео погрешан закључак да је поступак оцењивања извршен у свему у складу са одредбама цитираних чланова Закона о уређењу судова. С обзиром да у списима нема доказа да је тужила позвана на разговор са оцењивачем, ради утврђивања радних циљева пре почетка сваког периода за оцењивање, као и да се у списима не налази посебан акт у који су унети радни циљеви, а који потписују оцењивач и државни службеник, Суд налази да радни циљеви нису правилно утврђени, на начин прописан цитираном одредбом члана 7. Уредбе о оцењивању државних службеника. Такође, како извештај о оцењивању од 19.08.2013. године не садржи податке о обављеном разговору са тужиљом, Суд закључује да оцењивач са њом није ни обавио разговор, поступајући противно одредби члана 28. наведене Уредбе, чиме јој није пружена могућност да изнесе свој коментар на извештај и да, ако се не слаже с предложеном оценом или коментарима оцењивача, изнесе разлоге свог неслагања, како прописује одредба члана 30. став 1. исте Уредбе. Такође, како су у извештају о оцењивању дати паушални коментари „просечна“, „добар“ и „неисказана“, при чему се у рубрици додатних мерила за оцењивање и у рубрици осталих коментара оцењивача, не налазе ни такви, паушални коментари, Суд оцењује да је погрешан закључак туженог органа да је тужила оцењена у складу са одредбама члана 62. став 2. и члана 63. став 3. истог Закона о уређењу судова и да првостепеним решењем није повређен закон на њену штету.

Због свега наведеног, Управни суд налази да се оспореним решењем не дају довољни и јасни разлози за одлуку каква је дата у диспозитиву, чиме је тужени орган повредио правила поступка прописана одредбом члана 199. став 2. истог Закона, којом је прописано да свако решење мора, између осталог, да садржи утврђено чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Са изнетих разлога, Суд је тужбу уважио и поништио оспорено решење одлучујући као у ставу I диспозитива, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, а у поновном поступку тужени орган ће донети на закону засновано решење, придржавајући се примедби Суда у погледу поступка изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. истог Закона.

Суд је одлуку о трошковима донео на основу члана 67. Закона о управним споровима и члана 163. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, па је, с обзиром да тужила није определила трошкове управног спора, њен захтев одбио, одлучујући као у ставу II диспозитива.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је нашао да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, што је могао да цени на основу

стања у списка предмета, без одржавања усмене јавне расправе.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.04.2015. године, II-4 У.18692/13

Записничар
Бисерка Савић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР